

Fortrolighed, forsvar og folkekirke

Sct. Michaelis Kirke er den eneste garnisonskirke udenfor København. Den er i årevis blevet anvendt som kirke for det militære personel ved Ryes kaserne, og sådan er det fortsat. Chefen for Telegrafregimentet er garnisonskommandant og oberst Søren Andersen. For ham er garnisonspræst Kristoffer Simonsen en brugbar samarbejdspartner.

”Jeg har ikke selv kunnet vælge garnisonspræsten, selv om alle andre chefer i forsvaret vælger deres feltpræster. Her er det menighedsrådet, der ansætter. Derfor er det set fra forsvaret atypisk. Det er jo vigtigt, at det er en, man svinger godt sammen med, som kan det med fortrolighed og tillid. Heldigvis kommer jeg godt ud af det med Kristoffer,” siger Søren Andersen.

FELTPRÆSTEN SKAL FAVNE

Forsvaret bruger præster på alle missioner rundt i verden. De står udenfor rangorden og har til opgave at snakke med soldaterne samt holde gudstjeneste. Til den kommer mange af soldaterne, selvom de måske ikke bruger kirken herhjemme så ofte.

”Feltpræsten skal kunne tale om liv og død med nogen, der ikke er kristne. Om de basale ting i livet, sorg og afsavn og om at finde styrken til at håndtere det. Vi har en feltpræst med fra den danske folkekirke, ikke fra andre trosretninger. Derfor er de også nødt til at være favne, være mentalt fleksible og indsigtfulde.”

FORTROLIGHED HAR VÆRDI

Garnisonspræsten snakker også med de ansatte i forsvaret, når livet kan være svært, og han er med til at begrave soldater. Da en soldat døde af kræft sidste år, var feltpræsten med, fordi soldaten ønskede det. Samtidig betød det også noget for obersten:

”Kristoffer gjorde det fremragende, det var ikke let at se enken og tre små børn, og jeg kunne høre på ham, at det var svært. Det var det også for mig. Jeg har i øvrigt god

erfaring med at bruge Kristoffer som sparringspartner. Når man rykker op i hierarkiet, så bliver det også ensomt. Og der er det med at finde nogen, man kan sparre med, som ser livet på en anden måde end jeg gør i mit job. Det kan jeg med Kristoffer, og han har fx også givet mig feedback på livsbetragtninger.”

Søren Andersen besøger af og til sine medarbejdere rundt på seks missioner i verden, men inden skal han skrive et afskedsbrev til sin hustru og sønner, som forsvaret opbevarer. Det betyder konkret, at han flere gange om året står ansigt til ansigt med døden, hvilket han også har talt med garnisonspræsten om.

”Det er en sund eksercits for mig at fordybe mig i at skrive de breve. Det er ikke særligt nemt, men noget der skal gøres. Det minder mig på ikke at hænge mig i småting.”

KIRKEN MÅ UDVIKLE SIG

Kirken fylder meget i forsvaret. Det er en tradition, som Søren Andersen gerne vil bevare: ”Jeg synes, det er en god ordning. Kirken skal være rummelig og give plads til mangfoldighed.”

Selv kalder han sig ”en atypisk oberst, der kan lide en flad ledelsesstruktur, hvor alles kompetencer udnyttes”. Det er også nødvendigt. Som chef for en højteknologisk virksomhed, hvor de laver kommunikations- og informationssystemer til hele forsvaret, så kræver det en stadig it-tilpasning og en jagt efter nye tekniske talenter. Han hviler ikke på laurbærrene, men kan lide at gå foran i netop den enhed, der teknisk skal gavne alle værn i det danske forsvar.